II SAB/Kr 34/10 - Wyrok

Data orzeczenia	2010-05-13
Data wpływu	2010-03-18
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie
Sędziowie	Aldona Gąsecka-Duda /przewodniczący/ Barbara Pasternak /sprawozdawca/ Mirosław Bator
Symbol z opisem	648 Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego
Sygn. powiązane	I OSK 1470/10
Skarżony organ	Dyrektor Szkoły
Treść wyniku	zobowiązano do wydania aktu lub podjęcia czynności

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w składzie następującym: Przewodniczący: Sędzia WSA Aldona Gąsecka-Duda Sędziowie: WSA Mirosław Bator WSA Barbara Pasternak (spr.) Protokolant: Katarzyna Zbylut po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2010 r. sprawy ze skargi I.K. na bezczynność Dyrektora Szkoły Podstawowej Nr [...] w K. I. zobowiązuje Dyrektora Szkoły Podstawowej Nr [...] w K. do wydania aktu lub podjęcia czynności w sprawie z wniosku I.K. z dnia 3 lutego 2010 r. o udostępnienie informacji publicznej; II. zasądza od Dyrektora Szkoły Podstawowej Nr [...] w K. na rzecz skarżącego I.K. kwotę 100,00 zł (sto złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadnienie

II SAB/Kr 34/10

Uzasadnienie

wyroku z dnia 13 maja 2010 roku.

Pismem z dnia 3 lutego 2010 r. I. K. wystąpił do Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K. z wnioskiem o udostępnienie informacji poprzez odpowiedź na pytania wynikające z następującego stanu faktycznego:

1. Czy Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K...do dnia 02 lutego 2010 r.

posiadał pomieszczenie, w którym było możliwe przechowywanie dwóch szafek,

które zgodnie z umową najmu "są na stanie" [...] Gimnazjum [...] w K., a które ze względu na ich bardzo zły stan techniczny, wynikający z naturalnego zużycia, stanowią zagrożenie dla zdrowia życia gimnazjalistów, a zatem powinny zostać przejęte przez najemcę?

2. W przypadku przeczącej odpowiedzi na pytanie nr 1: Czy Dyrektor Szkoły

Podstawowej nr [...] w K. posiada techniczne możliwości do utworzenia

pomieszczenia, w którym będzie możliwe przechowywanie zużytych mebli?

3. Czy Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K. posiada zapasowe meble np. krzesła, ławki, szafki i gdzie je przechowuje?

4. Czy Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K. posiada zużyte meble np.

krzesła, ławki, szafki i gdzie je przechowuje?

Pismem z dnia 15 lutego 2010r. Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K. poinformował skarżącego, że żądania zawarte w piśmie z dnia 3 lutego 2010 r. nie dotyczą informacji publicznej w myśl Ustawy o dostępie do informacji publicznej z dnia 6 września 2001 roku.

I. K. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie skargę na bezczynność Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] w K., w zakresie nie udostępnienia informacji publicznej żądanej we wniosku z dnia 03 lutego 2010 r. Skarżący wniósł o zobowiązanie Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] w K. do udostępnienia informacji publicznej żądanej we wniosku z dnia 03 lutego 2010 r. oraz o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi podniósł, że w dniu 03 lutego 2010 r. wystąpił do Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] w K. (podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej) z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej w zakresie posiadanego majątku publicznego, tj. mebli i pomieszczeń do ich przechowywania.

W odpowiedzi na złożony wniosek Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K. uznał, że żądania zawarte we wniosku nie dotyczą informacji publicznej. W ocenie skarżącego stanowisko wyrażone przez Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] w K. stanowi obrazę art. 61 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz przepisów art. 1 ust. 1 i art. 6 ust. 1 pkt 5 lit. c) ustawy o dostępie do informacji publicznej. Objęta wnioskiem informacja jest bowiem informacją o majątku publicznym miejskiej jednostki organizacyjnej gminy K. jaką jest Szkoła Podstawowa nr [...] w K..

Zdaniem skarżącego zasadnym staje się rozważenie, co należy rozumieć pod pojęciem "informacji o sprawach publicznych". Wg niego pojęcie informacji publicznej określa ustawodawca w art. 1 ust. 1 i art. 6 ustawy o dostępie do informacji publicznej. W znaczeniu przypisywanemu tym artykułom informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a w szczególności o sprawach wymienionych w art. 6 ustawy. Informacja publiczna odnosi się do faktów, ale pojęcie "faktu" należy rozumieć bardzo szeroko. Analiza art. 6 ustawy o dostępie do informacji publicznej pokazuje, że wnioskiem w świetle tej ustawy może być objęte pytanie o określone fakty lub o stan określonych zjawisk. Faktem natomiast należy objąć każdą czynność i każde zachowanie organu wykonującego zadania publiczne podjęte w zakresie wykonywania takiego zadania. Organy publiczne, a precyzyjniej określając organy uprawnione do wykonywania zadań publicznych, z założenia nie podejmują innych czynności jak załatwianie spraw publicznych. Wykonywanie zadania publicznego może polegać na realizacji sprawy prywatnej i stąd pod pojęciem informacji o sprawie publicznej należy rozumieć każdą czynność i każde działanie organu władzy publicznej w sferze prawa administracyjnego (a także np. w sferze prawa cywilnego). W tym zakresie skarżący powołał się na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2002 r, (sygn. akt II SA 1956/02, opubl. w LEX nr 78062), w myśl którego informację publiczną stanowi każda wiadomość wytworzona przez szeroko rozumiane władze publiczne oraz osoby pełniące funkcje, a także inne podmioty, które tę władzę realizują w zakresie tych kompetencji. Prawo do informacji publicznej jest więc zasadą, a wyjątki od niej powinny być interpretowane ściśle (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 07 marca 2003 r., sygn. akt II SA 3572/02, opubl. w LEX nr 144641). Skarżący ponadto wskazał, że sądy administracyjne w orzeczeniach przyjęły bardzo szeroką definicję informacji publicznej (wyrok z 17 kwietnia 2007 r., sygn. akt I OSK 735/06). Wychodząc z art. 61 Konstytucji RP, przyjęto, że informacja publiczna "wiąże się z całością działalności organów publicznych, a nie tylko ze sprawami, jakie prowadzą". Ustawa o dostępie do informacji publicznej, jako akt niższego rzędu, powinna być zgodna z takim, konstytucyjnym rozumieniem informacji publicznej. Wyliczenie, jakie informacje podlegają upublicznieniu, znajduje się w art. 6 ustawy o dostępie do informacji. Jednak użyte tam

sformułowanie "w szczególności", sugeruje, że wyliczenie to ma charakter przykładowy, a nie zamknięty (wyrok NSA z 09 lutego 2007 r., sygn. akt I OSK 517/06). W tym stanie rzeczy przedstawione okoliczności jednoznacznie wskazują, że Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K., wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi, nie udostępnia informacji publicznej.

W odpowiedzi na skargę Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K. wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Odnośnie zarzutów skargi podniósł, że skarżący błędnie przypisuje Dyrektorowi Szkoły Podstawowej nr [...] w K. legitymację bierną, a co za tym idzie rzekomą bezczynność, w zakresie obowiązku udzielenia informacji publicznej o jakiej mowa we wniosku z dnia 1 lutego 2010 roku. Na wypadek nie podzielenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie powyższego zarzutu, podniósł, że skarżący zastosował niezgodny z przepisami KPA tryb zakwestionowania stanowiska Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] poprzez złożenie skargi na bezczynność do sądu administracyjnego w sytuacji gdy bezczynnością jest "niezałatwienie sprawy w terminie (art. 37 KPA) Ponadto zarzucił błędne i niezgodne z Ustawą z 6 IX 2001 r. o dostępie do informacji publicznej ustalenie, że wiadomości żądane przez skarżącego we wniosku z 1 lutego 2010 r. są informacją publiczną w zakresie przedmiotowym, a także błędne i niezgodne z przepisami KPA uznanie przez skarżącego, że doszło do bezczynności Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] jako organu administracji publicznej w rozumieniu art. art - 35-58 Ustawy z dnia 14.06.1960r. Kodeks Postępowania Administracyjnego.

W uzasadnieniu odpowiedzi na skargę, Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K. wskazał, że zgodnie z właściwie rozumianą treścią art. 4 u.d.i.p. dyrektor szkoły podstawowej nie jest ani "władzą publiczną" ani "organem władzy publicznej" w rozumieniu tego przepisu. Jeżeli w ogóle brać pod uwagę kto w takiej sytuacji jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej to uwzględnić należy fakt, że ewentualnie jednostką organizacyjną, która działa w sprawach publicznych oraz gospodaruje mieniem publicznym jest szkoła jako taka, a nie jej dyrektor. Trzeba przy tym zauważyć , że szkoła podstawowa ma swój organ prowadzący którym jest Gmina Miasta K., który poprzez swe organy samorządowej administracji publicznej realizuje pewien zakres władzy publicznej w postaci prowadzenia szkół podstawowych. Organem takim Gminy jest niewątpliwie Prezydent Miasta K. działający poprzez strukturę Urzędu Miasta K., a w jej ramach konkretnie Wydział Edukacji Urzędu Miasta K. - realizujący obowiązki i zadania publiczne tego organu prowadzącego. Do niego zatem winien zwracać się skarżący, bowiem to poprzez ten Wydział Edukacji organ administracji samorządowej realizuje swe zadania o charakterze spraw publicznych. Organem takim nie jest natomiast Szkoła Podstawowa nr [...], a tym bardziej jej Dyrektor B. B.. Na wypadek niepodzielenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny powyższego poglądu, podniósł, że tematyka kierowanych do Dyrektora Szkoły nr [...] wniosków nie mieści się w pojęciu "informacji publicznej". Jak bowiem wielokrotnie zwracała na to uwagę doktryna oraz w pewnym zakresie orzecznictwo -zastosowana w art. 1 ust. 1 u.d.i.p. definicja informacji publicznej jest dotknięta błędem definiowania ignotum per ignotum . Nie można bowiem inaczej ocenić sformułowania tego przepisu w którym podano, że "..informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych ". Powołując się w tym zakresie na poglądy doktryny wskazał, że brak jest definicji legalnej pojęcia "sprawy publicznej" tak w ustawie o dostępie do informacji publicznej jak i również w systemie prawa. Ani bowiem nie wiadomo do końca na podstawie przedmiotowej Ustawy z 6 IX 01 r. co jest "sprawą publiczną", ani co jest "informacją publiczną", ani kto jest "organem władzy publicznej" w jej rozumieniu. Pozwała to Dyrektor B. B. na uznanie, że nawet jeżeli jest ona owym podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej, to żądania kierowane do niej przez I. K. (tym bardziej, że nie ma on żadnego związku ze Szkołą np. poprzez uczęszczające do niej dziecko) uznać za swoistą szykanę w stosunku do osoby dyrektora szkoły, a nie za działanie uzasadnione rzeczywistym interesem publicznym. W uzasadnieniu wskazano także, że o ile organy

administracji publicznej (tak samorządowej jak i państwowej) rozstrzygają sprawy administracyjne w formie decyzji w rozumieniu KPA — a ewentualnej odmowie udzielenia informacji publicznej także taką formę nadają - to nawet gdyby przyjąć, że podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej jest szkoła podstawowa, to nie wydaje ona w tym zakresie decyzji administracyjnej, która to forma jest przewidziana przez Ustawę o u.d.i.p. dla takiej odmowy - lecz pisemnie informuje o tym wnioskującego, że materia jego pytań nie wchodzi w zakres informacji publicznej. Jest to załatwienie sprawy w rozumieniu przepisów prawa ale nie może być traktowane jako odmowa udzielenia informacji publicznej, bo nie ma się w takim przypadku do czynienia z taką informacją. Taka informacja nie może być traktowana ani jako odmowa udzielenia informacji, gdyż w takim przypadku winien decyzję wydać organ prowadzący jako podmiot zobowiązany , ani jako "niezałatwienie sprawy w terminie" (art. 37 kpa) - gdy tylko sytuacja przewidziana w tym artykule jest bezczynnością w rozumieniu podstawy do wystawienia ze skargą na bezczynność organu administracji do sądu administracyjnego. Brak jest podstaw do różnego definiowania bezczynności organu - raz na potrzeby postępowania administracyjnego wg kpa, a drugi raz na potrzeby postępowania na podstawie Ustawy o u.d.i.p. Tak w tym jak i w innych przypadkach omawianych regulacji, musi się założyć racjonalność ustawodawcy, który nie stosuje różnych zakresów tych samych pojęć prawnych. Tym samym Dyrektor B. B. nie odmówiła udzielenia informacji publicznej, lecz dokonała uprawnionej analizy co do tego czy wiadomości żądane przez I. K. są informacją publiczną, czy też nie i poinformowała go o tym. Uczyniła to pismem z dnia 15 lutego 2010 r., tym samym "załatwiając sprawę w terminie" w rozumieniu art. 37 kpa .

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25. 07. 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. nr 153, poz. 1269 ze zm.), sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej. W myśl art.1 ustawy z dnia 30. 08. 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. nr 153, poz. 1270 ze zm.), w skrócie p.p.s.a. kontrola ta odbywa się na zasadach określonych w przepisach tej ustawy. Zgodnie z brzmieniem art. 3 § 2 pkt. 8, kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach ze skarg na bezczynność organów w przypadkach określonych w pkt. 1-4 tego przepisu.

Skarga jako uzasadniona zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że skarga w niniejszej sprawie dotyczy bezczynności organu, nie zaś odmowy udzielenia informacji publicznej. Skarga na bezczynność organu w przedmiocie udzielenia informacji publicznej nie musi być poprzedzona żadnym środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej. Należy podzielić w całości tak wyrażone stanowisko zawarte w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 maja 2006 r. I OSK 601/05 (teza I, Lex nr 236545). Przytoczenia wymaga również kolejna teza sformułowana przez NSA : "Wykładnia językowa art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.- Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. nr 153, poz. 1270 ze zm.) upoważnia do stwierdzenia, że przepis ten odnosi się do skarg na akty i czynności, a nie bezczynności w zakresie wydawania aktów. W przypadku, gdy ustawodawca uzależnia zaskarżenie bezczynności od wniesienia środka zaskarżenia, czyni to w sposób wyraźny, np. art. 37 kpa, art. 101 a ust 1 w zw. z art. 101 ust. 3 ustawy z dnia 8 czerwca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. nr 142, poz. 1591 ze zm.)". Konsekwencją powyższego stanowiska jest uznanie, że skarga na bezczynność w sprawie dostępu do informacji publicznej może być wniesiona do sądu administracyjnego bez wezwania do usunięcia naruszenia prawa (tak NSA w uzasadnieniu cyt. wyroku).

Celem skargi na bezczynność jest zwalczanie zwłoki w załatwianiu sprawy. W przypadku

bezczynności organu zobowiązanego do udzielenia informacji publicznej, pozytywne rozstrzygnięcie, czyli uwzględnienie skargi może prowadzić jedynie do nakazania organowi załatwienia wniosku podmiotu domagającego się udostępnienia informacji publicznej w sposób wynikający z Ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, natomiast Sąd administracyjny nie może w wyroku przesądzać sposobu załatwienia sprawy. Pozostawanie w bezczynności przez podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej oznacza niepodjęcie przez ten podmiot we wskazanym w art. 13 u.d.i.p. terminie stosownych czynności, tj. nieudostępnienie informacji, ani niewydanie decyzji o odmowie jej udzielenia (tak NSA w wyroku z dnia 24 maja 2006 r. , I OSK 601/05, Lex nr 236545). Jak bowiem wynika z ust. 1 tego przepisu, oraz z art. 16 ust. 1 u.d.i.p., jeżeli w momencie otrzymania wniosku podmiot zobowiązany, jest w posiadaniu informacji publicznej, to jest on zobligowany do jej udostępnienia bez zbędnej zwłoki lub wydania decyzji o odmowie jej udostępnienia, przy czym decyzja odmowna, oraz decyzja o umorzeniu, o której mowa w art. 14 ust. 2 u.d.i.p. to dwa przypadki, w których ustawa przewiduje wydanie decyzji administracyjnej. Z bezczynnością podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej mamy do czynienia również w przypadku, gdy nie powiadamia on w trybie art. 13 ust. 2 u.d.i.p. o powodach opóźnienia i terminie, w jakim informacja zostanie udostępniona.

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego niniejszej sprawy, jako istotne okoliczności należało ustalić, udostępnienia jakiego rodzaju informacji żądał skarżący od Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] w K., oraz czy dyrektor szkoły jest w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej podmiotem obowiązanym do udzielenia informacji publicznej. Co się tyczy drugiej kwestii, należy wskazać, że w myśl art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p., obowiązane do udostępnienia informacji publicznej są m.in. podmioty reprezentujące jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym. Ponadto zgodnie z art. 39 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 września 1991 roku o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.), dyrektor szkoły dysponuje środkami określonymi w planie finansowym szkoły zaopiniowanym przez radę szkoły i ponosi odpowiedzialność za ich prawidłowe wykorzystanie, a także może organizować administracyjną, finansową i gospodarczą obsługę szkoły. Nie bez znaczenia pozostaje również, że zgodnie z ustawą o systemie oświaty, na szkole spoczywają zadania dydaktyczno -wychowawcze, za których realizację odpowiedzialny jest dyrektor szkoły. Z powyższego jednoznacznie zatem wynika, że dyrektor szkoły, jako organ reprezentujący jednostkę organizacyjną, która wykonuje zadania publiczne m.in. w powyższym zakresie, jest w świetle art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p., podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej. Dlatego też zarzuty odpowiedzi na skargę, nazwane brakiem legitymacji biernej po stronie dyrektora, należy uznać za niezasadne.

Co się natomiast tyczy oceny rodzaju informacji, której udostępnienia domagał się skarżący, to należy na wstępie wskazać, że żądanie udzielenia informacji musi podlegać ocenie po kątem tego, czy mamy do czynienia z informacją publiczną w rozumieniu ustawy, czy informacja ta jest w posiadaniu podmiotu zobowiązanego do jej udostępnienia, oraz czy i które z sytuacji uregulowanych w u.d.i.p. zachodzą w konkretnej sprawie (np. konieczność wydania decyzji z art. 14 lub 16 ustawy). Jest to uzasadnione treścią art. 14 ust. 1 u.d.i.p., zgodnie z którym udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje podmiot obowiązany do udostępnienia, nie umożliwiają udostępnienia informacji w sposób i w formie określonych we wniosku. Treść tego przepisu, jak i przykładowe tylko wskazanie w art. 6 u.d.i.p. kategorii informacji publicznej podlegających udostępnieniu, oraz powszechnie przyjęte szerokie rozumienie przedmiotu regulacji ustawy o dostępie do informacji publicznej, wskazują na konieczność uznania, że udostępnienie informacji publicznej winno być regułą, zaś przypadki odmowy jej udostępnienia wyjątkami interpretowanymi ściśle. Informacją natomiast jest utrwalony w dowolny sposób komunikat, wiedza, świadomość o jakimś fakcie. Sama

informacja ma natomiast tylko wtedy charakter informacji publicznej, jeżeli jest to informacja istniejąca i będąca w posiadaniu organu, od którego wnioskodawca żąda jej udostępnienia. Z treści wniosku z dnia 3 lutego 2010 roku wynika, że skarżący domagał się przekazania mu w formie pisemnej następujących informacji:

1. Czy Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K. do dnia 02 lutego 2010 r.

posiadał pomieszczenie, w którym było możliwe przechowywanie dwóch szafek, które zgodnie z umową najmu "są na stanie" [...] Gimnazjum [...] w K., a które ze względu na ich bardzo zły stan techniczny, wynikający z naturalnego zużycia, stanowią zagrożenie dla zdrowia i życia gimnnazjalistów, a zatem powinny zostać przejęte przez najemcę?

2. W przypadku przeczącej odpowiedzi na pytanie nr 1: Czy Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K. posiada techniczne możliwości do utworzenia pomieszczenia, w którym będzie możliwe przechowywanie zużytych mebli?

3. Czy Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K. posiada zapasowe meble np. krzesła, ławki, szafki i gdzie je przechowuje?

1. Czy Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K. posiada zużyte meble np.

krzesła, ławki, szafki i gdzie je przechowuje?

Pytania te dotyczą zatem części majątku należącego do Szkoły Podstawowej nr [...] w K., a zatem udostępnienia informacji publicznej, przy czym zaznaczyć należy, że okoliczności dotyczące stanu technicznego w/w majątku szkoły pozostają bez prawnego znaczenia dla oceny, czy wniosek skarżącego dotyczy informacji publicznej. Uwzględniając powyższe rozważania, jak również przedmiot i zakres informacji, o udostępnienie której wystąpił skarżący, należy stwierdzić, że objęta jest ona hipotezą art. 6 ust. 1 pkt 2 lit.f) u.d.i.p., który stanowi, że udostępnieniu podlega w szczególności informacja publiczna o majątku, którym dysponują podmioty, o których mowa w art. 4 ust.1. Nie można bowiem podzielić poglądu skarżącego, że wniosek dotyczy majątku jednostki samorządu terytorialnego. Obowiązek dotyczący udostępnienia informacji publicznej, który ciąży w przedmiotowym wypadku na Dyrektorze Szkoły Podstawowej nr [...] w K., wynika bowiem z tego, że szkoła jest jednostką organizacyjną, która wykonuje zadania publiczne. Biorąc zatem pod uwagę powyższe rozważania, treść cytowanego przepisu, jak również okoliczności faktyczne niniejszego postępowania wynikające ze stanowisk stron i akt przedmiotowego postępowania tj. że informacja, o którą wystąpił skarżący, jest informacją istniejącą i będącą w posiadaniu organu, od którego wnioskodawca żądał jej udostępnienia, należy stwierdzić, że informacja ta jest informacją publiczną, a Dyrektor Szkoły Podstawowej nr [...] w K. był zobowiązany do jej udostępnienia. Skoro tego nie uczynił, a także nie wydał decyzji o odmowie jej udostępnienia, działanie jego należy zakwalifikować jako bezczynność w zakresie obowiązku udzielenia informacji publicznej.

Odnosząc się w tym miejscu do argumentów podniesionych w odpowiedzi na skargę, co do braku podstaw do wydania przez dyrektora szkoły decyzji, należy wskazać, że ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, ma charakter szczególny i nakłada obowiązek wydania decyzji administracyjnej, w sytuacjach w niej określonych, na każdy podmiot, który w myśl jej postanowień jest obowiązany do udostępniania informacji publicznej. Tak więc również i na dyrektorze szkoły, który jak wynika z powyżej przedstawionych rozważań, jest takim podmiotem, ciąży obowiązek wydania decyzji jeśli odmawia on udostępnienia informacji publicznej - art. 16 ust. 1 u.d.i.p. w zw. z art. 17 ust. 1 u.d.i.p., który stanowi, że do rozstrzygnięć podmiotów obowiązanych do udostępnienia informacji,

niebedacych organami władzy publicznej, o odmowie udostępniania informacji oraz o umorzeniu postępowania o udostępnienie informacji przepisy art. 16 stosuje się odpowiednio. Kończąc rozważania prawne, można dodać, że bez znaczenia prawnego jest pogląd strony przeciwnej do skarżącej, iż udostępnienie informacji o majątku szkoły może zostać wykorzystane np. przez złodziei. Ustawa o dostępie do informacji publicznej określa bowiem szczególny rodzaj, z jednej strony uprawnień każdego obywatela RP, a z drugiej obowiązków jakie zostały nałożone na władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne. Postanowienia ustawy zostały wprowadzone aby chronić szeroko rozumiany i istotny interes społeczny w zakresie dostępu do informacji publicznej. Kwestia zabezpieczeń majątku, którym dysponują w/w podmioty pozostaje natomiast poza zakresem regulacji zawartych w ustawie i pozostawiona jest w gestii wspomnianych podmiotów, które zobowiązane są do podejmowania faktycznych działań, mających na celu ochronę mienia, które poddano ich pieczy.

Reasumując należy wskazać, że informacja, o którą wystąpił I. K. dotyczy informacji publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej, a podmiot do którego się zwrócił jest w rozumieniu w/w ustawy podmiotem obowiązanym do udzielenia takiej informacji. Ponieważ informacja ta nie została wnioskodawcy udostępniona, ani też nie została wydana decyzja o odmowie jej udostępnienia, podmiot obowiązany dopuścił się bezczynności w załatwieniu wniosku skarżącego z dnia 3 lutego 2010 r.

Z wyżej przytoczonych przyczyn, Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał wniesioną skargę za uzasadnioną i zobowiązał Dyrektora Szkoły Podstawowej nr [...] w K., do wydania aktu lub podjęcia czynności w sprawie z wniosku I. K. z dnia 3 lutego 2010 roku o udostępnienie informacji publicznej, o czym orzeczono jak w sentencji wyroku na podstawie art. 149 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, o kosztach orzekając na podstawie art. 200 w zw. z art. 209 ustawy.